

— Че може ли то да стане? извика Гремъ изненаденъ.

И азъ като го увѣрихъ за това, той склони, като смѣташе отъ това обстоятелство голѣма полза за себе си.

Слѣдъ това се върнахъ въ министетството, отидохъ горѣ при пашовиятъ секретаръ, Стамателло-ефенди, и му казахъ, че имамъ да му съобща нѣщо важно, и то на самъ.

Той ме замоли, да отида вечеръта съ него и да пренощувамъ у тѣхъ.

Още нѣмаше пълни четири часа подиръ пладнѣ и Стамателло-ефенди ме повика горѣ. Ние слѣзохме на дворътъ. Сѣднахме въ неговитѣ кола и отидохме на мостътъ. Тамъ влѣзохме въ параходътъ, обърнахме около Акрополисъ (Серай-бурунъ) въ Мряморното море и подиръ часъ и половина плуване, стигнахме въ пристанището на хубавото селце, Макри-кѣйой, което е извънъ Цариградъ, малко далечъ отъ черквата Балжкли.

Сѣднахме да вечеряме съ неговата прекрасна дъщеря, Евдоксия, която, както ми се струваше и Хюснѣ-паша съ сжща бащинска нѣжностъ обичаше. Подиръ вечерята сѣднахме на мекниятъ миндеръ въ стаята сръщу морето, захванахме разговоръ, и се наслаждавахме като гледахме морето и хубавитѣ му островчета и амфитеатралниятъ азиатскій брѣгъ съ високитъ Олимпъ, който се виждаше отъ далечъ.

Азъ, безъ никакви забикалки, представихъ на Стамателло-ефенди работата за Джерсейската дружина и хубавиятъ случай да си заслужиме една-двѣ хиляди лири на мѣсяцъ. Моето предложение му се показва твърдѣ логично и ми се обрече да говори съ пашата. Заранъта се качихме на параходътъ и слѣзохме пакъ въ Цариградъ.

Като се върнахъ въ тъмницата, забѣлѣзахъ, че Костаки-ефенди ме очакваше съ нетърпение. Той ме по-